

Као чисти уметник речи Рајнов, тако, међу бугарским приповедачима заузима једно од првих и врло особених места.

Под утицајем немачкога експресионизма развио је ускоро после рата читаву скалу нових и често врло бизарних изражајних могућности Чавдар М у т а ф о в (рођен 1889). Експресионистичка фантастична приповетка — нарочито немачка — оставила је у темама и начину обраде свакако свој печат и код низа млађих писаца који су у бугарску књижевност унели тон који је сасвим удаљен од сваке домаће стварности. Ту треба нарочито споменути Светослава М и н к о в а (рођеног 1902) који је од те врсте приповедака направио своју специалност, уносећи местимице и доста врло fine — иако већином недоследне — ироније у фантастичне приказе механизованог и страшног света. У прво доба припадао је тој струји и Владимир П с љ а н о в (рођен 1899) који се доцније развио у доброг психолошког посматрача (новела «Дете») и вештог и живог романописјера. У његовим романима огледа се добро духовна криза млађе интелектуалне генерације, под притиском тешкога послератног стања, политичких трзавица и несклада између високих тежњи и стварности која не да придићи главе. Карактеристично је да у једном роману његовом долазе две могућности излаза из те тупе свакидашњице јаловог градског интелектуалисања: одлазак у комите, или конструктивни, задружни, рад на селу. У свакоме случају: утапање у неки колектив, предавање себе неком замаху, било борбеном, било радном.

Тај повратак земљи и народу, који је код Пољанова дат са чисто градског, интелектуалистичког гледишта, обузео је данас потпуно бугарску приповедну књижевност. Враћања фолклору као уметничком средству било је већ пре рата, и то код најзначајнијих личности: Пенча Славејкова (1866—1912) и код приповедача и драматичара Петка Т о д о р о в а (1875—1916). У исто доба појавио се и прави сеоски приповедач Е л и н П е л и н — први код кога село није само пуки фолклорни мотив или форма згодна за заодавање симболичних мисли, (као код П. Тодорова), него чиста реалност, потпуно осећање природе, људи и животиња. Кратка сеоска новела или свеж пејсаж, то су његове најбоље ствари. Но тек после рата село је ушло у пуноме замаху у бугарску